

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra Den apostelige Troes-Bekjendelse i den christelige Daabspagt

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Grundtvigs værker", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 214. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/catalog/gv-1856_1159-txt-shoot-idm298/facsimile.pdf (tilgået 29. april 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

stændige Grund-Begreb af den Christne Tro, da seer vi strax, at ligesom den lærer os, hvad det er for en „Fader“ og „Søn“ og „Hellig Mand,“ i hvis Navn vi døbes med Vorherres Jesu Christi Daab, saaledes aabenbarer Bekjendelsen den eiendommelig Christne Tro, at den eneste sande Gud, Himmelens og Jordens Skaber, som haver alt at raade, Han er en virkelig Fader, saa at baade har Han virkelig en Søn, og er saa vidunderlig kærlig en Menneske-Fader, at Han lod sin eenbaarne Søn blive et virkelig Menneske-Barn, med Navnet Jesus (Frelseren) Kristus (den Salvede), og lod ham lide Pine og Død paa Korset, men opreiste ham igien fra de Døde, optog ham til Himmels, jatte ham ved sin Høirehaand, og vil lade ham domme Levende og Døde, og at Gud-Fader endelig lader sin Helligaand altid og allevegne staae, oplyde og hellige en Christen Menighed, som i helligt Hælsesstøb har Synds-Forsælselse, Aabens-Dybtandelse og evigt Liv.

Dette er jo vist nok det Samme, som vi christelige Skriffløge altid har stræbt at lægge ind i det bekjendte Skrift-Sprog: saa elskede Gud Verden, at Han hengav sin eenbaarne Søn, for at hver den, som troer paa ham, skal ikke fortabes, men have det evige Liv; men da skulde vi Menigheden baade Beviset for, at dette Skrift-Sprog var en ægte Dybskrift af Vorherres Munds-Ord, og Beviset for, at hvad vi lagde deri, havde vi ikke taget af os selv, men modtaget af Herren. Det første Bevis kunde vi imidlertid slet ikke føre for den Deel af Menigheden, der havde høiest Trang dertil og fuldest Krav derpaa: de Umpyndige og Vankundige, og det andet

Bevis lod sig kun føre ved at forudsætte og paavise Troes-Bekjendelsen ved Daaben, der ingenlunde kan bevises eller forklares af Skriftsproget, men beviser og forklarer Skriftsproget, ved at sige det Samme med hjemlede og klare Ord, saa man hører, baade hvorfor Gud elskede Verden saa høit, og hvem Hans eenbaarne Søn er, som vi skal troe paa, og hvad der skal menes med at troe paa Guds eenbaarne Søn til vor Frelse, og hvor vi ved Troen paa Guds eenbaarne Søn kan finde det evige Liv.

Dette er nu vel, hvor det levende forkyndes og udlægges, allerede blevet saa indlysende, at neppe Nogen, der enten vil være eller gjælde for en Christen, drifter sig til at modsig det, men ligejaalidt som vi, paa de christelige Gnemæcker, kan taale nogenstems Indvending mod vor apostoliske Troes-Bekjendelses Grund-Christelighed og Fuldstændighed, ligejaalidt kan vi i Menighedens Skied taale nogenstems Indvending imod Troes-Bekjendelsens Reenhed og fuldkomne Sandhed, saa at enten det var Jesu Christi Undfangelse ved den Helligaand, eller hans Fødsel af Maria-Mo, hans Korsfælselse og Død under Pontius Pilatus, eller hans Redfart til Helhjem, de Dødes Rige, hans virkelige Himmelfart, Søde ved Gud-Faders Høirehaand og Hjemkomst til Dømmesdag, eller noget andet Led af Troes-Bekjendelsen, man vilde kalde næsterretteligt eller ubetydeligt, da maae vi blive ved vor urokkelige Paastand, at „Troens Ord“ i alle Dele, ligesom i det Hele, er en reen Tale, som Selvet selv Gange luttret, og at Ingen saar det christelige Saligheds-Haab, uden han bygger det paa den Tro, heel og holden,

